UKDE YAYINLARI: 21

Editör:
Serdar YAKAR

Tasarım
Orhan ERMEYDAN

Dizgi:
UKDE DİZGİ

Baskı-Cilt:
HALİM OFSET

Baskı Tarihi:
NİSAN 1999

UKDE YAYINLARI
KAHRAMANMARAŞ

Yaşar ALPARSLAN

KISSA-I ESHÂB-I KEHF

UKDE YAYINLARI
KAHRAMANMARAŞ
NİSAN - 1999

Yaşar ALPARSLAN 1947'de Kahramanmaraş'ta doğdu. İlk ve orta tahsilini K.Maraş'ta yaptı. İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi. Afşin Lisesi, K.Maraş İmam-Hatip Lisesi ve Endüstri Meslek Lisesi'nde Din Kültürü öğretmenliği yaptı. 1997'de emekliye ayrıldı.

KISSA-I ESHÂB-I KEHF

Bir hikâyem var ki sus,
Hikâye yeri Efsus.

Anlatam sana şöyle,
Aslı da zâten böyle.

O Efsus denen şehir;
Yaşamış bir çok devir.

Roma, Bizans, Selçuklu.
Dulkadirli, Bozoklu.

Osmanlı arkasından,
Cumhûriyet şansından.

Efsus'un altı düzlük,
Bağlık, bahçelik, güllük.

Üstü dağ sıra sıra,
Merası yanısıra.

Çevresinden gider yol,
Her tarafa, pek çok bol.

Pers'e giden her yolcu,
Arar bu yolda ucu.

Burdan iner güneye,
Güneyden Sûriye'ye.

Geçer burdan kervanlar,
Yolcu yolak insanlar.

Müsâit ova, dağ, taş,
Yapmaya kavgâ, savaş.

Efsus: Yerleşim yeri,
Zor çıkar bir benzeri.

Kırkbin hâne oturur,
Etrâfında muhkem sur.

Geçimleri zirâat,
Çeşit çeşit iş, sanat.

Efsus da çıkmış "Büyük"
İsmi tutmuş yer ve gök.

Olmuş devlet sâhibi,
Bizans'a kral gibi.

Efsus'un yeri güzel,
Vâr olalı lemyezel.

Ancak bitmez vartası,
Zîrâ yollar ortası.

Her târihte bu böyle,
Yunan, Rum, Emeviyye.

Fakat ni'mete külfet,
Olur burda çok âfet.

En başında zelzele,
Harple gelen velvele.

Şehri batırır bunlar,
Durmadan akan kanlar.

Efsus şehri put yapar,
Put alır, puta tapar.

Süsler her yeri putla,
Hak'ka perde: Tâğutla.

Cansızı ma'bud eder,
Kör yolda yürür, gider.

Puthânesine gelir,
Put önünde eğilir.

"Kral" der başka demez,
Yedirir ona, yemez.

Onu çok güçlü görür.
Yalar, kral tükürür.

Kralın kaderinde,
Yaşar, ölür emrinde.

İştiyakları: Şehvet,
Yemek, içmek ve lezzet.

Giyer teskîn ararlar,
Servete bel bağlarlar.

Yaşarlar ruhsuz hayât,
Bilmezler ikrâm, hayrât.

Nedir nebî, ne Allah,
Eşi olmayan ilah.

Allah ki esmâsı var,
Müdebbir; verir karar.

Vârı yoktan vâr eder,
Bir müddet karâr eder.

Tattırır sonra memât,
Memât sonrası hayât.

Anlaşılan şirk burda,
Bina kurmuş ard arda.

Önce varmış Yunan'lı,
Sonra olmuş Roma'lı.

Ardarda gelen te'yid,
Şirki eylemiş tezyîd.

Yaşanılan deniyyet;
Rûhu yok medeniyet.

Hukemâ şöyle dedi,
- Bu günün bir çeşidi.

İşte bu yer: Efsus'a,
Mukaddese, nâmusa,

Bir gün birisi gelir,
Bir hamamda eğlenir.

Anlatır gelenlere,
Gelip de gidenlere.

Dinleyin der, Allah bir,
Her şeyi bilir, muhbir.

Ne yorulur, ne yılar,
Yaratır, kâim kılar.

Şu kâinât kitâbı,
Onun "kün" (ol) hitâbı.

Her şey olmuş, olmakta,
Takdîrini bulmakta.

Putsa nefsinden âciz,
Buyurun edin ta'ciz.

O halde bu putlara,
Tapmayın tâgutlara.

Tapacak varsa Allâh,
Hak ma'bud bir tek ilâh.

Rab'bini edip vekil,
Anlatmış birçok şekil.

Bilinmez kimdir bu zât,
Yapmış böyle teblîğât.

Nereden etmiş hicret,
Nereye etmiş rihlet.

Azizlerden biri mi,
Yâhut yâhut nebî mi?

Belki belki Nasârâ,
Evvellerden ğurabâ.

Göstermeden bir direnç,
İnanmış bir gurup genç.

Demişler mü'min olduk,
Tatmin olduk, durulduk.

Gençler imişler eşrâf,
Çalkalanmış tüm etrâf.

Herkes herkese demiş,
Böyle hâl görülmemiş.

Çiğnendi ecdât dîni,
Oturduğu zemîni.

Nolacak bunun sonu,
Kimbilir, çözer bunu.

Böyle böyle geçer gün.
Biraz zor, ölgün ölgün.

Derken bir haber çıkar,
Dakyanus denen barbar.

Çıkmış Pers'e sefere,
Tam bir zâlim, kefere.

Gelecek yakın zamân,
Tutacak burda mekân.

Az da olsa duracak,
Ne var ne yoksa soracak.

O zaman anlatırız,
Ne yapacak anlarız.

O versin hükmü buna,
Düzen girsin yurduna.

Ve çıkmış gelmiş bir gün,
Dakyanus denen mel'un.

Kurulmuş otağ, ocak,
Sorulmuş sorulacak.

Verilmiş haber hemân,
Geçirilmeden zamân.

Denmiş kralım burda,
Sana bağlılar zorda.

Soylulardan altı genç,
Bize gösterir direnç.

Ederler putlara lâf,
Taşımaz derler evsâf.

Başına konsa bir şey,
Ona diyemez bir hey.

Derler kudretleri yok,
Kula nusratları yok.

Birinden almışlar ders,
Bizlere düşerler ters.

O biri de yok bugün,
Buradaydı daha dün.

Şaşırdık ne yapalım,
Hangi yola sapalım.

Siz söyleyin ne idek,
Ne yöne doğru gidek.

Bunlar zâde çocuğu,
Gül dalı, tomurcuğu.

Çoğalır, düzen gider,
Çoğalır ezen gider.

Kral demiş ki varın,
O gençleri çağırın.

Getirin huzûruma,
Bakalım bir duruma.

Sözü böyle edicek,
Getirmişler hemencek.

Kral demiş onlara,
Yol açmadan zarara.

Feverândan kaçarak,
Sulh yolunu açarak.

Yazıklar olsun size,
Getirdiniz söz bize.

Bir Allah diye diye,
Putu bırakmak niye.

Putlar ecdât mirâsı,
Dînimizin esâsı.

Ele güne övüne,
Taptık dünden bugüne.

Bu iş böyle gitmeli,
Gitmeli, seyretmeli.

Başka şeye gelemem,
Budur arzum, dilemem.

Şimdi giderim Pers'e,
Sizi atmadan hapse.

Bir sefer boyu mühlet,
Size tanıdım müddet.

Döner yine uğrarım,
Sizi ta'kip karârım.

Bulursam sizi bu hâl,
Yaşamanız zor, muhâl.

İşte gücüm, askerim,
Sizi asar keserim.

Dakyanus yola çıkar,
Gençler üzülür korkar.

Derler dönerse n'olur;
Hayâtımız son bulur.

Düşerler sıkıntıya.
Uğrarlar yıkıntıya.

Yaşarlar kaygı, keder,
Olurlar diye heder.

Kesilirler göz kulak,
Dönmeye kala ramak.

Nihâyet denir gelir,
Yolcu, yolak gözlenir.

Gençler düşer telâşa,
Gelecek şeye başa.

Gelirler bir araya,
"Pınarbaşı"nda yaya.

Konuşur, konuşurlar,
Danışır, anlaşırlar.

Çıkalım derler şurdan,
Şehri kuşatan surdan.

Çıkarlar berâberce,
Bir yoldan uzun ince.

Yürürler yavaş yavaş,
Gökler, bulut yerler taş.

Her taraf ağaç, çalı,
Yolları tutmuş dalı.

Giderler böyle epey,
Yol alarak peyderpey.

Derken çıkar bir pınar,
Çevresi dolu çınar.

Efsus'un su kaynağı,
İner suyu aşağı.

İçerler buradan su,
Düşünerek Efsus'u.

Düşerler yine yola,
Vermeden ara, mola.

Bir düzlüğe çıkarlar,
Bir çobana rastlarlar.

Çoban önünde sürü,
Geçmiş bununla ömrü.

Yanında köpek durur,
Sürüyü güder, korur.

Yaradan'ın adına,
Selâm verirler ona.

Selâmı duyar çoban,
Sorar onu almadan.

Bu nasıl selâm şekli,
Bir yeni isim ekli.

Nedir Allah söyleyin,
Nesidir kimin, neyin.

Bilmiyor ya öteyi,
Orda çalan besteyi.

Derler halkın fâikı,
Yerin, göğün Hâlikı.

Varır ona dilekler,
Dön der, döner felekler.

Her şey onunla kâim,
Devreder döner dâim.

Benzeri yoktur, birdir,
Hem Alîm, hem Habîr'dir.

İşte sordun cevâbı,
Budur işin âdâbı.

Çoban der ki anladım,
Benim de şudur adım.

Ya peki siz kimsiniz,
Kimin neyi, nesiniz?

Derler ki biz burdanız,
İnanmış nâçardanız.

Bağlanınca Kuddûs'a,
Ters düştük Dakyanus'a.

O bize mühlet verdi,
Mühlet de sona erdi.

Dönün dedi tevhid'ten,
Öte fikri: Vaîdden.

Tapın dedi putlara,
Dünyâlık tâgutlara.

Biz de tapmadık, kaçtık,
Buralara ulaştık.

Bilmeyiz netmeliyiz,
Nereye gitmeliyiz.

Çoban der hele durun,
Bir arzûm var buyurun.

Mâdem ki Allah Hâlik,
Her şeyde âmik, sâik.

Öyleyse düâ edin,
Şu sürüyü taş edin.

Ben de diyem doğrudur,
Yol varsa o da budur.

Demişler hemen olur,
Diler "O", yerin bulur.

Etmişler hemen düâ,
Olmuş, istek, iddiâ.

Sürü kesilmiş taşa.
Hepsi bir baştan başa.

Çoban görmüş inanmış,
Uykudaymış uyanmış.

Demiş artık biz biriz,
Allah yolunda eriz.

Çıkalım yukarıya,
Birazcık daha, yaya.

Orda bir mağara var,
Kalmaya uygun karar.

Gizleniriz orada,
Hepimiz bir arada.

Korktuğumuzdan "Rahim",
Bizleri kılsın selîm.

Atmışlar biraz ye'si,
Peki demişler hepsi.

Tevhid dâ'vâsı işi;
Çobanla yedi kişi.

Olmuşlar yola revân,
Eğleşmeksizin hemân.

Yerlerinden kalkmışlar,
Ama bir de bakmışlar.

Köpekte peşlerinde,
Ayrılmaz içlerinde.

Kovmuşlar hayvan gitsin,
Ayrılsın, kopsun, yitsin.

Gelmesin peşlerinden,
Ve çıksın içlerinden.

Ancak direnmiş hayvan,
Verseler dahî ziyan.

Hatta denir söylenmiş,
"Allah" demiş dillenmiş.

Demiş biz de biliriz,
Rabbülâlemin deriz.

Zikrederiz sürekli,
Hâl diliyle, yürekli.

Beni de katın size,
Yaşayalım biz bize.

Şaşırarak hâlete,
Olan şeye, hikmete.

Vermişler ona emân,
Peki demişler hemân.

Köpeğin adı: Kıtmîr,
Haber veriyor, Habîr.

Yaşayıp çok olayı,
Bulmuşlar mağarayı.

Yerler kaya, gök kaya,
Girmişler mağaraya.

Yerleşmişler yerlere,
Uygunsa artık nere.

Mağarada var bir su,
Yok susuzluk korkusu.

Ancak erzakları az,
Varsa da çok az, biraz.

Ediyorken dâimâ,
Her hâl içinde düâ.

Koru Rab'bim diyerek,
Rahmetin dileyerek.

Yedisi yedi yerden,
Noksansız hepsi birden.

Şerrinden Dakyanus'un,
Dakyanus kâbûsunun.

Olacaklar sırada,
Uyurlar bu arada.

Bakın ki o an dehre,
Dakyanus girer şehre.

Sorar ilk iş bunları,
Ne haldedir sonları.

Getirin der yanıma,
Han'ıma, eyvanıma.

Fakat ararlar ki yok,
Uç bucak şehri pek çok.

Kral kızar bu hâle,
Bu işteki ihmâle.

Derken nerde gizlenir,
Bulunurlar izlenir.

Denilir şuradalar,
Şu halde aradalar.

Kral der, ora nice,
Gidelim berâberce.

Çıkarlar başta kral,
Bulurlar uyur bir hâl.

Bir mağara içinde,
Kuru, sert bir zeminde.

Gençler arka tarafta,
Bir hizâ gibi safta.

Köpek öne uzanmış
Ağzı üstü abanmış.

Onlardan biraz kopuk,
Bir adım, birkaç topuk.

Kral bu hâle bakar,
Allah'tan, ürker, korkar.

Bu halde iken biri,
Sunar ona tedbîri.

Der ki, kralım emret,
Dıvar yapalım, seyret.

Şimdi şurda buranın,
Ağzına mağaranın.

Aç kalırlar ölürler,
Çatlarlar sürünürler.

Yapılırsa bir dıvar,
Mağara olur mezar.

Kral peki yapın der,
Dıvarla kapatın der.

Emir gelir yerine,
Dönerler yerlerine.

Ancak orda bir mü'min,
Bir levha eder te'min.

Bir şeyle onu kazar,
Bunların adın yazar.

Ne yaptılar ne oldu,
Hayatları son buldu.

Kimse görmeden bunu,
Atar içeri onu.

Hak da'va kalmaz akîm,
Levhanın adı: Rakîm.

Güneş batar, doğar ay,
Zamanla uyur olay.

Yıllar yılı kovalar,
Olur çağlar, asırlar.

Nesiller gelir geçer,
Nesiller konar göçer.

Uyur gençler içerde,
Tabanı taştan yerde.

Bilmezler ne olmakta,
Ne gidip ne kalmakta.

Kış mı olur yoksa yaz,
Havalar açık, ayaz.

Köpek uyur bir halde,
Zannedersin cidalde.

Atmış gibi ağını,
Uzatmış ayağını.

Gençler yatar arkada,
Dipte, öte yakada.

Bir sol bir de sağ yana,
Ama her hal yan yana.

Dönderen yüce Allah,
Yerde gökte, Sultan Şah.

Böyle böyle geçer gün,
Yemeden bir tek öğün.

Olağanüstü olay,
Kul olana hisse, pay.

Ta'rife yok nihayet,
Zîra manzara dehşet.

Kafayı yere vursun,
Onlar uyusun dursun.

Devir döner bu ara,
Geçmiş olur kadavra.

İnananlar çoğalır,
İktidar olur, kalır.

Unutulur putçuluk,
Benzer, şucu buculuk.

Bilinirken tek umut,
Kalmaz hiç bir yerde put.

Döner yüzler mevlâ'ya,
Kelime-i ulyâya.

Kaybolur nice sırlar,
Geçer biter asırlar.

Bu arada bir nice,
Doğar fikrî bilmece.

Bu her dînin kaderi,
Baş ağrısı, hederi.

Nitekim aynen öyle,
Burda da olmuş böyle.

Denmiş ne ola kabir,
Ordan ötesi haşir.

Meydan olacak nasıl,
Ruh mu, beden mi asıl?

Orda ruh mu yaşanır,
Ruh, beden mi kuşanır.

Olmuşlar fırka, fırka,
Olmuşlar halka halka.

Kral demiş ruh, beden,
Ötelerde ebeden.

Rab'bimiz buna kâdir,
O Fa'aldır, Hâlik'dir.

Ba'zılar da dermiş rûh,
Bürhan istemez, vuzûh.

Ruh yaşanır cennette,
Cehennemde: Mihnette.

İşte böyle fırkalar,
Ortaya dehşet salar.

Kral bundan usanmış,
Dünyânın sonu sanmış.

Bunalmış bu işlerden,
Kötüye gidişlerden.

Öyle olurmuş anki,
Çıkış ararmış sanki.

Der imiş; Rab'bim felâh,
Yoksa olmayız iflâh.

Yeriz birbirimizi,
Yüzeriz derimizi.

Uyurken yedi uyur,
Dışarda durum budur.

Velhâsıl bir yer zahmet,
Bir yerde ona hikmet.

Yâhut kaderin eli,
Peşindeki emeli;

Yaratarak unsurlar,
Geleceği hazırlar.

Şer hayrı göze verir,
Kitâba, söze verir,

Dedirtir "Hayır güzel",
Değişmez ebed, ezel.

Bitirir vazîfesin,
Kaybolur mutlak, kesin.

Bir batar bir görülür,
Dünyâda doğar, ölür.

Akan şey zamân, suyken,
Görünen durum buyken.

Bir gün bir mal sâhibi,
Besicisi, kâsibi.

Açtırır mağarayı,
Bir işinden dolayı.

Mal koyacak içine,
Yanına, çevresine.

İşte o an uyurlar,
Uyurken uyanırlar.

Bitecek ya bu çile,
Hâlık'ın izni ile.

Başlarlar konuşmaya,
Birbirine sormaya.

Ne kadar kaldık burda,
Uykuda bir arada.

Biri demiş tam bir gün,
Uykuda geçti öğün.

Biri demiş o kadar,
Olmadı geçen miktar.

Biri de demiş bilir,
Her şeyi bilen Muhbir.

Sonra denmiş, Yemliha,
Çıksın şehre bir lemha.

Alsın getirsin azık,
Helâlından bir rızık.

İşte kendine para,
Dikkat etsin âğyâra.

Görür zulüm yaparlar,
Huylarıdır, saparlar.

Yemliha çıkmış yola,
Bakarak sağa sola.

Fakat şaşırmış kalmış,
Rûhu başka hâl almış.

Çünkü değilmiş çevre,
Gördüğü en son devre.

Hiç tanıdık sîmâ yok,
Şaşmış kalmış, olmuş şok.

Yaşadıkları varta;
Raslamamış bir puta.

Garip, şaşkın aramış,
Bir fırın görmüş, varmış.

Uzatmış ona para,
Fırsat bulup bir ara.

Demişkine ekmek ver,
Tut elini çabuk, er.

Adam alıp nazara,
Bakmış, eski bir para.

Demişkine bu da ne?
Yoksa yoksa hazine?

Buldun bunu verirsin
Zenginimiş birisin.

Bak bu para çok eski,
Harcanamaz bir teki.

Geçti çoktan zamanı,
Yok bunun hiç imkânı.

Putperestti o kral,
Ederdi nâsı idlâl.

İktidar devri bitti,
Bir târih oldu gitti.

Şimdiki kral mü'min,
Âdil, insaflı, emin.

Haydi getir bir îzâh,
Bulmak istersen felâh.

Şaşırsa da Yemliha,
Çıkmış biraz feraha.

O da başlamış orda,
Bir usulda, kararda.

Bulmuşken insanları,
İzâha olanları.

İnanır, inanmazlar,
Kanar yâhut kanmazlar.

Şaşırmış dinleyenler,
Ağlayıp inleyenler..

Söz bitmiş kalabalık;
Bakışmış alık, alık.

Almışlar Yemliha'yı,
Toplanan büyük sayı.

Götürmüşler krala,
Çarçabucak bir çala.

Söyleyip me'mûruna,
Çıkmışlar huzûruna.

Demişler durum böyle,
Ne'deceksen sen söyle.

Anlatır akıl almaz,
Anlatır akıl kalmaz.

Kral demiş ki anlat,
Yapa yapa izâhat.

Yemliha izahâta,
Başlamış tarta, tarta.

Yüreğinde heyecân,
Dudağına düşmüş cân...

Anlatmış olanları,
Uyuyup kalanları.

Koymamış eksik taraf.
Anlatmış etraf, etraf.

Kral dinlemiş durmuş,
Yüreği güp güp vurmuş.

Eğip yere başını,
Akıtmış göz yaşını.

Sonra gitmiş secdeye,
Şükretmiş bu müjdeye.

Anlamış ki bu zâtlar,
Yıllarınan yatmışlar.

Ne ölmüşler açlıktan,
Ne kalmakta açıktan.

Duracak kadar akıl,
Üçyüz, bir de dokuz yıl.

Kral demiş ki bakın,
Aklı olmaz ahmakın.

Alır aklını esâs,
Eder hep onu ihsâs.

Tabîatı elverir,
Kendi kendine verir.

Kânun, kânun der durur,
Başlatır ve durdurur.

Göremez ötesini,
Duyamaz nefesini.

Halbuki şu ki bâdir,
Allah her şeye kâdir.

Kânun koymak sünneti,
Hilkatteki sîreti.

Koyar kaldırır onu,
Ta'yin eder her sonu.

Müsebbibülesbâb "O",
Mukallibülelbâb "O".

Evvel de "O", Ahir'de,
Bâtın'da "O", Zâhir'de.

Yaratır hiç durmadan,
Binler şekil sormadan.

Ruh beden olsa da çün,
Zorluk yok onun içün.

Yaratır ister böyle,
Yaratır ister şöyle.

Ha burada dünyâda,
Ha ötede ukbâda.

Kendi tecrübeni say,
Hemi de daha kolay.

Akılda ona örnek,
Bir de onunla bilmek.

Hilkat hakîkatı bu,
Zuhûr: sanki akan su.

Sürekli yeni örnek,
İç içe ilmek, ilmek.

Son söz el üstünde el,
Odur dâim müseccel.

İşte hazır misâli,
Canlı halde timsâli.

Yaşamışlar burada,
Bir şekil mağarada.

Âdet dışı bir hayât;
Ne hayât ne de memât.

Yazsın bir yere kâtip,
Mâ'nâ maddeye gâlip.

Görür bunu insanlar,
Bu gün yârin zamanlar.

Dediğini dediğe,
Taşı koyar gediğe.

İnsanlar demiş doğru,
Gerekmez sorgu, soru.

Kâdirmiş Rab herşeye.
Bizimkisi seyyie.

Yaratırmış ruh, beden,
Bugün yarın ebeden.

Görür bilir ki herkes
Artık bu cidal; abes.

Gerçekte durmuş gavğa,
Edilen fitne ilgâ.

Cemiyet olmuş birlik,
Kurulmuş düzen, dirlik.

Sevinmiş barışmışlar,
İç içe karışmışlar.

Kral demiş ki kalkın,
Konuşmayı bırakın.

Gidelim mağaraya,
Kutlu mekan: Saraya.

Bir insan seli, tûfan,
Çıkmışlar yola toptan.

Tekbirler getirerek,
İhsanlar götürerek.

Yüreklerde deverân;
Eden tek şey heyecân.

Varmışlar kutlu yere,
Çıkar gibi mimbere.

Yemliha demiş: Durun,
Biraz şöyle buyurun.

Siz değil de önce ben,
İçeri varam, girem.

Haber verem onlara,
Neler olmuş bu ara.

Heyecan çekmesinler,
Yıkılıp çökmesinler.

Demişler peki sen gir,
Anlat olanı bir bir.

Sevinsinler, çıksınlar,
Olanlara baksınlar.

Yemliha önce girmiş,
Selâmlarını vermiş.

Demişler hani ekmek,
Geciktin bu ne demek.

Yoksa bir şey mi oldu,
Yerimiz mi duyuldu?

Anlatmış işi baştan,
Ürkütmeden yavaştan.

Dinlemiş şaşırmışlar,
İçlerin taşırmışlar.

Demişler bu ne ni'met,
İlâhî lutuf, hikmet.

Rab'bim vermiş bizlere,
Göstermeden gözlere.

Korumuş bizi şerden,
Hannâs olan beşerden.

İnanmış nesil, ümmet,
Bulacak bizle izzet.

Bilecek adlarımız,
Edecek yâdlarımız.

Şükür Rahîm olana,
Kerîm, Selîm olana.

Onu aşan olamaz,
Aranır bulunamaz.

O korur zarar gelmez,
O korur kaddâr gelmez.

Denilmiş yedi uyur,
Çıkmaz orda oturur.

Derler burda kalalım,
Allah'a yalvaralım.

Alsın canımız burda,
Çıkmadan daha şurda.

Edip ona iltica,
Ederler niyâz, ricâ.

Allah alır canların,
İsmi kalır onların.

Bir de demiş çıkarlar,
Cemiyyete bakarlar.

Yaşarlar içlerinde,
Bir müddet illerinde.

Ne kadarsa mukadder,
Yaşar, ölürler birer.

Cesetleri alınır,
Açılır mumyalanır.

Konulur sandukaya,
Saklanır mağaraya.

Yıllarca burda kalır,
Ve zamâna dayanır.

Edinilir ziyâret,
Aranılır inâyet.

Türk'e geçinceye dek,
Bu da Selçuklu demek.

Târihler böyle yazar,
Nakletsek fazla uzar.

Âdetullah husûsu,
Dedirtir bu doğrusu.

Kral vermiş ki emir,
Emir ki keser demir.

Bir mescid yapın hemen,
Gece gündüz demeden.

Mağaranın üstüne,
Kulların hizmetine.

Etsinler orda kulluk,
Bulsunlar ni'met, bolluk.

Bura kutsal bir mekân,
Kullara sağlar imkân.

Oldu ya burda olay,
Toprakta alır bir pay.

Edilmiş emir te'yid,
Yapılmış hemân mescid.

Mihraplı, sütun başlı,
Müzeyyen, kesme taşlı.

Her asır yeri olmuş,
İbâdet eden bulmuş.

Yıkılmış onarılmış,
Yıkılmış, parça kalmış.

Direnerek dünlere,
Ulaşmış bu günlere.

İşlenmiş mihrâp taşı,
Sütunlar, sütun başı.

Olunca "Yedi uyur",
Dinlerce ma'lum, meşhur.

Varmış gibi bir yarış,
Bir çok yer sâhip çıkmış.

Üç beş değil, onlarca,
Tarihlerde yıllarca.

Meselâ İspanya'da,
Filistin'de, Asya'da.

Afrika'da, Tarsus'ta,
Efes yahut Efsus'ta.

Ancak şu ki ilim, kâl,
Efsus'tadır ihtimâl.

Zîra olay zamanı,
Bir dînin doğum ânı.

Bu din demiş küberâ,
Her hâliyle nasârâ.

Çünkü bu din ilk asır,
Zulüm görmüş münhasır.

Girmemiş İspanya'ya,
Güney, Kuzey, Rusya'ya.

Olmamış Afrika'da,
Ortadoğu Asya'da.

Olmuşsa olmuş bir tek,
Anadolu'da gerçek.

O da sarp yerlerinde,
Vâdîler içlerinde.

Buna çıksa da emsâl,
Klikya en hoş misal.

Zira başta ormanlık,
Derin vâdi, kayalık.

Yer altında şehir yap,
Ma'buduna rahat tap.

Koru, korun düşmandan,
Düşman olan insandan.

Yaşa kendi başına,
Kimse çıkmaz karşına.

İnananını eğit,
İş yürüt, merkez muhit.

Olsa bile ta'kîbât,
Çok da olmaz zâyiât.

Demek var yok Klikya,
Müsâit yer, coğrafya.

Veyahut benzer yerler,
Artık ona ne derler.

Nitekim ilk bu yayda,
Kilise var Hatay'da.

Demek başlangıç güney,
Fakat büyüme kuzey.

İlk Aziz'ler, dolaşır,
Buralara ulaşır.

Klikya'da bir Efsus,
Bir de değişmez Tarsus.

Bu olayda anılır,
İnanılır, sanılır.

"Yedi uyur" yaşadı,
Uyudu, öldü, kaldı.

Ancak olmaz Tarsus'ta,
Delil yok bu hususta.

Var denen şeyse garip,
Delil olmaz çürük ip.

Gûya denmiş ki Tarsus,
Evvelen idi Efsus.

Küfürde adı buydu,
İslâm iken de şuydu.

Halbu ki doğru değil,
Tarsus denen şehir, il,

Anılmış bütün zaman,
İsmi gâvur, müslüman,

Sâbit tarîhen, ilmen,
Tarsus olarak aynen.

Devletler şemasında,
Mekadon, Roma'sında.

Hattâ hattâ bâhusus,
Şehri kuran ilk "Tarsus".

Vermiş ismini şehre,
Duyurmuş böyle dehre.

O da Nûh'un torunu,
Zamânın en derûnu.

Sonra mescid orada,
Yeni yapı arada.

Eskiden kalma değil,
Yıkılmış bulma değil.

Yakın zaman eseri,
Mağara değil yeri.

Yine güneş azına,
Mağaranın ağzına.

Doğmaz sabahta aslâ,
Velevkine farazâ.

Sonra bilmez adını,
Halk ederek yâdını.

Vurmaz çocuklarına,
Mesela, Mekselina.

En mühimi Nasârâ,
"Yedi Uyur'u" aslâ.

Burda bilmemiş, bilmez,
Merâk edip eğilmez.

Halbuki mağaranın,
Kahramanı onların.

Sâhibi asıl onlar,
Çağlar, bütün zamanlar.

Sonra halk da orada,
Nasıl çıkmış burada.

"Yedi uyur" denen şey,
Sorsan sana der ki, "Bey!".

Görmüş biri rü'yâdâ,
Ve bulunmuş ifşâdâ".

İşte böyle duyulmuş,
Kabul görmüş uyulmuş.

Sonra zamanla bir tek,
Bura sanmışlar gerçek.

Halbuki rü'yâ zâhir,
Delil olamaz bâhir.

İşte başlanğıç böyle,
Delil değil çok öyle.

Şuda var, bir yolu var,
Zor geçer ordu pek dar.

Pers'e de gitmez ucu,
Yer bitirir pabucu.

Zirâ yürek yarası,
Yalçın dağlar arası.

Sâde iner güney'e,
Hitâb eder yöreye.

Sonrası yüksek dağlar,
Yolların ucun bağlar.

Ama Efsus öyle mi?
Durumu hiç böyle mi?

Hayır, evvelâ Efsus,
Kayda değer bâhusus.

Nasârâca bilinir,
Yazılır, söylenilir.

Eshab-ı kehfe şehir,
Eshâb-ı kehfe kabir.

Yine ilk müslümanlar,
Demiş bu has insanlar.

İlk dört asır boyunca,
Kehfin ismin duyunca,

Kitaplarda, şifâhen,
Meseleyi izâhen.

Bu yer Anadolu'da,
Ankara'nın yolunda.

İslam yurdundan ırak,
Küffâr yurdu bir toprak.

Gördü nice elçiler,
Nasârâ gösterdiler.

Biri de Muâvi'ye,
Söylemiş gördüm diye.

Nakledeni Kazvînî,
Abdulrezzak, Taberî.

Sonra sonra bu yeri,
Alır İslam askeri.

Ama savaş nihâyet,
Bir de zelzele, âfet.

Yokken eşi, benzeri,
Yıkar bu güzel şehri.

Şimdi bu şehre varın,
Bulun bir kul arayın.

Deyin ne "Yedi uyur",
Bildiğin bize duyur.

Anlatır sana onu,
Olayın başı sonu.

Şurası "koyun taşı",
Şurası "Pınarbaşı".

Şurası "Atlas dağı",
Atlas sermiş otağı.

Hamammış şurası da,
Konakmış burası da.

Sanki hârita koyar,
Yerler gösterir sayar.

O âleme giderek,
İşâretler ederek.

Yine varın bu şehre,
Bakınız isimlere.

İki isimden biri,
Uyurların benzeri.

Vatandaş sâhip çıkar,
Târihle yatar, kalkar.

Yaşar, yaşatır onu,
Vazîfe bilir bunu.

Yine burda mağara,
Bakın varın karâra.

Gezin için çevresin,
Dağın, taşın deresin.

Güneş doğar ağzına,
Kışına ve yazına.

Sonra makaslar geçer,
Kendine mecrâ seçer.

Kur'an'daki tâ'rîfe
Uyar, uygun tavsîfe.

Yine yapılmış mescid,
Kur'anı eden te'yid.

Mağaranın üstünde,
Etrâfında semtinde.

Rûm'un belli yapısı,
Mihrap, sütun, kapısı.

Daha başka yapılar,
Etrafı süsler, kaplar.

Oğuz'dan, Selçuklu'dan,
Dulkadir; Bozoklu'dan.

Bir de varsa da Efes,
Burdan sonra gelmiş ses.

Belli Efsus düşünce,
Böyle doğmuş düşünce.

Gidince orta yerler,
Çekilmiş Nasrânîler.

Hâlî kalmış buralar,
Doğmuş mâlî yaralar.

Batıya edip hicret,
Kurmuşlar başka devlet.

Oturmuşlar, konmuşlar,
Bunlara yer bulmuşlar.

Yakın olunca isim,
Benzetmiş ba'zı kesim.

Uzatmadan konuda,
Ekliyelim şunu da.

Filistin'de olamaz,
Zîrâ muhît bulamaz.

Çünkü burda Yehûd var,
Romalı'ya gammazlar.

Arâzîde zaten düz,
Göz önü, gece, gündüz.

Mümkün değil saklanmak,
Yakalanmak, aklanmak.

Öyleyse yakıştırma,
Olayı karıştırma.

Nerde gördün mağara,
Düşünmeden de, bura.

Olmaz sonra Filistin;
Her târihte tanır din.

Zirâ yeri ocağı,
Peygamberler bucağı.

Sonra girse dahî şirk,
Olmamış sâde müşrik.

Sözle böyle bilinir,
Neticeye gelinir.

Bu gün Efsus'un adı,
"Afşin", Selçuk evlâdı.

İsim yeni bulunma,
Fâtihinden konulma.

Fazla söz rûha ezâ,
Maraş'a bağlı kazâ.

"Yedi uyur" mübârek.
Hepsi, her biri tek tek.

Sûre var adlarına,
Kur'an'da yâdlarına.

Kim okur cuma günü,
İhyâ eder ömrünü.

Afvolur günahları,
Aydınlanır ruhları.

Sordular öyle indi,
Bilinmezdi, bilindi.

Zülkarneyn'le bir de rûh,
Rûha gelmemiş vuzûh.

Tevrat'ta da öyledir,
Akla sınır böyledir.

"Yedi uyur" kıssası,
Bâriz, açık hissesi.

Maddeci fikir dünyâ,
Baştan aşağı hülyâ.

Mahkûmdur yıkılmağa,
Çökmeye, yok olmağa.

Hiç bir şey yoktur sâik,
Olsun kendine hâlik.

Her şeyin ötesi var,
Planı, bestesi var.

Elbet bağlamaz mevsûk,
Hâlik'ı hiçbir mahlûk.

O diler icrâ eder,
O diler ibrâ eder.

Ana defter yanında,
Yazar siler ânında.

Yaratır binbir çeşit,
Çorak veyâhüt münbit.

Uzatmayalım kelâm,
Hayırlısı vesselâm.

Doğrusun Allah bilir,
Kul nihâyet eğlenir.

Delil der aklı yatar,
Ya çıkar yahut batar.

Gün gelir Deccâl çıkar,
Halkı fitneye sokar.

Idlâl eder tüm nâsı,
Koymaz ecdâd mirâsı.

Kurar baskı devleti,
Halka yapar savleti.

Fakat çıkarak mehdî,
Olur o halka dâî.

İşin şu ki önemi,
Kapatır o dönemi.

Ayrıca Kehfin halkı,
Mehdîde görür hakkı.

Verirler ona asker,
O da olur muzaffer.

Sonra Îsâ da iner,
Ümmetin görür, döner.

Tâbi'olur Mehdî'ye,
Uğraş küffarla diye.

Tebliğle, savaşarak,
Nasârâ'yı aşarak,

Yıkarlar deniyyeti,
Ruhsuz medeniyyeti.

Tıpkı "uyurlar" gibi,
Öne vererek kalbi.

Kurarlar yeni dünyâ,
Dışı nûr, içi ziyâ.

Kapanır bir sahîfe:
İslam varır hedefe.

Ümmet olur yeknesak,
Onlara edip ilhak.

Çok kültür olur bir hiç,
İslâmiyyet kalır dinç.

Bu kıyâmet öncesi,
Bu rûhun gücü, sesi.

Koymuş Allah bir maksad,
Yaşasın ölsün ilhad.

Kendi şartı içinde,
Avrupa, Asya, Çinde.

Başarısız kalarak,
Bozguna uğrayarak.

İnsân içün müdellel,
İlhad kemâle engel.

Bir rivâyet uyurlar,
Yeniden uyanırlar.

Bağlanırlar Mehdi'ye,
O pâk nesil: Nâdiye...

Köpek hâriç yedisi,
Ya'ni tümü, hepisi.

Hattâ hac'da yaparlar,
Sa'y ederler, koparlar.

Zîrâ yapmamışlar hac,
Hac'ları bundan intac.

Köpekse olacak tek,
Cennet'te kâin köpek.

Salavâtım Nebî'ye,
Kureşi'ye, ümmî'ye.

Hamdim ise Tanrı'ma,
Dünyâ, ahret yârıma.

İnşâallah "Uyur'a",
Adlarımız duyura.

İki âlem yerinde
Altında üzerinde.

Tanıştıra bizleri,
Kabul edip sözleri.

Bize Şâfi'olalar,
Dostluk kurup kalalar.

- O -